

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa A. sp. p. w K.
przeciwko W. S.A. w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 stycznia 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 25 marca 2019 r., sygn. akt I AGa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej
kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej

do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uczestnik powołał się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), które sprowadził do pytania: „czy zawezwanie do próby ugodowej, w sytuacji nie wystawienia faktur VAT dotyczących należności objętych wnioskiem, może stanowić czynność przedsiębiorczą bezpośrednio w celu dochodzenia roszczenia?” oraz stwierdził, że wymaga ono określenia wzajemnej relacji między przepisami prawa podatkowego, prawa karnoskarbowego oraz prawa cywilnego.

Zgodnie z ustaloną linią orzecznictwa w celu powołania się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania konieczne jest wskazanie na problem o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygnięty w dotychczasowym orzecznictwie i wymagający pogłębionej wykładni. Skarżący powinien to zagadnienie sformułować oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których ono powstało. Zagadnienie powinno być ponadto „istotne” z uwagi na wagę problemu interpretacyjnego, którego dotyczy dla systemu prawa. Skoro jednak skarga kasacyjna jest wnoszona w konkretnej sprawie, to zarówno charakter rozpoznawanego roszczenia, jak i ustalony przez sądy *meriti* stan faktyczny, którym Sąd Najwyższy byłby związany (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), musi pozostawać w związku z przedstawionym przez skarżącego zagadnieniem prawnym i pozwalać na jego rozstrzygnięcie.

Zagadnienie sformułowane przez pozwanego nie ma cech określonych wyżej, gdyż kwestie dotyczące relacji między wezwaniem do próby ugodowej a biegiem terminu przedawnienia roszczenia zostały już wyjaśniane w orzecznictwie Sądu Najwyższego i nie zachodzi potrzeba kolejnej wypowiedzi na ten temat w stanie faktycznym sprawy. Ostatnio na temat charakteru wniosku o wezwanie do próby ugodowej i jego znaczenia dla biegu terminu przedawnienia, Sąd Najwyższy wypowiedział się szeroko w wyroku z 27 lipca 2018 r., V CSK 384/17 (OSP 2019, nr 6, poz. 56).

Nie ma żadnych wątpliwości co do tego, że wezwanie do próby ugodowej ma dotyczyć roszczenia, o którym zgłaszający takie wezwanie twierdzi, że mu przysługuje i którego – w razie odmowy zaspokojenia go na skutek wezwania – może dochodzić przed sądem. Roszczenie powinno dotyczyć wierzytelności. Żaden przepis prawa cywilnego nie uzależnia powstania wierzytelności od tego, czy została stwierdzona fakturą VAT. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwany także zresztą nie zawarł takiego twierdzenia, a jedyny przepis prawa cywilnego, jaki w nim powołał, to art. 751 k.c., określający długość terminu przedawnienia roszczeń o wynagrodzenie za świadczenie niektórych usług.

Zagadnienia podatkowoprawne i karnoskrabowe powinny być wyjaśniane przez organy wyspecjalizowane w prowadzeniu postępowań w tych sprawach, pod kontrolą sądów rozpoznających sprawy karne i sądów administracyjnych.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz – co do kosztów postępowania – art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. poz. 1800), orzeczono jak w postanowieniu.